

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Fibiger, Ilia.; [Ilia Fibiger].

Fortællinger for Børn, som kunne læse paa
egen Haand

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1853

83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fortællinger
for Børn

1853

15. - 247. - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009864831

Fortællinger

for Børn,

som kunne læse paa egen Haand.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn. — Trykt hos Louis Klein,

1853.

Fortstilling

for Børn

Om Lære og den gode Børn

af J. J. J.

Udgivet af Forlaget

Indhold.

Fastelavnsriset	5.
Den Fattige	8.
Paaskelammet	15.
Peblingesø	18.
Sparebøssen	24.
Skolekameraterne	34.
Nissen	42.
Sommerferien	49.
Søstrene	57.
Pliesøstrene	65.
Julen	70.
Det tosfede Barn	78.

Fastelavnsriset.

Peter var en god Dreng, men han havde den Feil, at han aldrig vilde staae op om Morgenene, naar han blev vækket. Han lagde sig strax til at sove igjen, og saa troede han siden, at det var de Andre, som havde glemt at vække ham. En Aften, det var Fastelavns Søndag, var der en fremmed Mand hos Peters Fader. Han havde reist meget og kunde fortælle saamange Ting. Peter vilde derfor nødig i Seng; men hans Moder sagde, han skulde gaae, fordi han ellers slet ikke kunde komme op om Morgenene. „Jeg vil jo gjerne staae op, naar de bare ville vække mig“, sagde Peter og var nær ved at græde. „Vil Du virkelig gjerne vækkes?“ spurgte den fremmede Mand. Peter sagde ja, for han troede det virkelig selv; men han tog feil. „Naa“, sagde den Fremmede, „saa skal jeg nok vække Dig hver Morgen. Men naar jeg først

begynder, holder jeg ikke op igjen. Vil Du have det?" „Ja Tak“, sagde Peter og gik i Seng.

Peter vilde gjerne pidfske de Andre op og faae Boller; derfor sov han ikke saa haardt som han pleiede. Om Morgen en ganske tidlig hørte han en Hane gale; han vaagnede strax, satte sig op i Sengen og saae det deiligste Fastelavnsris staae paa Bordet. Det var fuldt af de deiligste Blomster, og Blade med smaae Billeder paa, men oppe i Toppen sad en Hane af Bør; den var malet baade med Farver og Guld og saae ud som den levede.

Peter sprang ud af Sengen, saae paa Fastelavnsriset, medens han klædte sig lidt paa, og løb saa ind og pidfskede de Andre op. Han fik mange Boller og var ret fornøiet. De saae Allesammen paa Fastelavnsriset, men Ingen kunde vide, hvor det var kommet fra. Hverken hans Fader eller Moder eller nogen af de Andre havde sat det ind i hans Kammer. — Og Peter loe ret af den fremmede Mand, som havde sagt, han vilde vække ham og ikke var kommen.

Den næste Morgen syntes Peter nok, han hørte en Hane gale, men han var saa søvnig, at han ikke brød sig om det. Det var Hanen paa Fastelavnsriset, som galede. Men da Peter blev ved at sove, fløi den

hen, piffede ham i Ansigtet, slog ham med sine smaa Binger og skreg: Kyffeleky! Vil Du op! Vil Du op! Men Peter vaagnede blot saa meget, at han vendte sig og puttede Ansigtet ned i Puden. Da rystede Fastelavnsriset alle Blomsterne af sig, blev til et ordentligt Riis, løb hen til Sengen og begyndte at pidske Peter op for Alvor. „Nu! Nu!“ skreg Peter og reiste sig op; paa Overdynen stod et stort Riis paa tre røde Been og nikkede, som det vilde til at begynde igjen; og paa Hovedpuden stod Hanen og skreg: „Vil Du op!“

Da blev Peter bange og klædte sig paa i en Hast; og Fastelavnsriset klædte sig ogsaa paa med alle Blomsterne. Hanen fløi op i Toppen og blev siddende fast. Det saae rigtig ud som et andet Fastelavnsriis, men var bare meget smukkere.

Da Peter kom ind i Stuen, sagde hans Moder: Hvad er det dog for røde Striber, Du har faaet paa Din Hals? Men Peter vilde Ingenting sige, thi han skammede sig, at han som var otte Aar, havde faaet ordenlig Riis. Om Aftenen tog han Fastelavnsriset, satte det i et Skab i Spisestuen og lukkede af for det. Da han kom ind i sit Kammer, lukkede han sin Dør i Laas og lagde Nøglen under sin Hoved=

pude; saa meente han da, han var sikker. Men da Hanen vaagnede, pikkede den blot lidt paa Skabsdøren; saa sprang den op. Fastelavnsriset løb hen til Peters Dør. „Kyffeleky!“ skreg Hanen og pikkede paa; saa gif den op. Denne Dag fik Peter rigtignok ordenlige Smør. Da han kom ind for at drikke The, sagde hans Moder igjen: „Hvad er dog det? Dren-gen er jo ganske rødplettet; det er bestemt en Hudsygdom.“ Peter sagde, at han var rask, men da Moderen saaе nøie efter, og han var rød heelt ned ad Ryggen, og om Dinene — for han havde grædt — saa blev hun bange og vilde endelig have Bud efter Doctoren. Peter bad hende saa meget at lade være, og hans Fader meente ogsaa, de kunde blive til næste Dag. Saa slap han da dengang, men ud maatte han ikke komme hele Dagen, skjønt det var deiligt Veir.

Da Peter var alene i Stuen, tog han Fastelavnsriset, rev alle Blomsterne af, brækkede det ene Been af og kastede det saa ud af Vinduet, ned i Gaarden. Men Hanen kastede han i Ønnen, for at den skulde smelte. „Kyffeleky!“ skreg Hanen, da den stod i Ilden; men Peter dreiede Spjældet for, at den ikke skulde komme ind i Stuen igjen, og da han siden

figgede ind i Ovnen, var den borte. Da blev han glad, at han nu endelig kunde sove roligt om Morgen.

Men hvor blev han ikke forskrækket, da han næste Morgen hørte Hanen gale langt borte! Han reiste sig op; han hørte tydeligt Noget trippe inde i den anden Stue. „Kykkeky!“ galede Hanen lige udenfor hans Dør; Døren gik op og Peter sprang ud af Sengen. Han tog sine Strømper for at trække dem paa; da kom Fastelavnsriset ind. Det haltede paa det ene Been og Blomsterne hang forrevne omkring det. Hanen løb ved Siden; den saae ud som bare Ild og skreg: „Slemme Dreng! Smør ham dygtig! Smør ham dygtig.“ Da begyndte Riset ordenligt; Peter løb om i alle Krogene i Stuen, men Riset var hurtigere end han og det slog saa godt til, at han snart skreg, saa det kunde høres i hele Huset.

Hans Fader og begge Pigerne kom løbende til; de troede, der var skeet en stor Ulykke. Hans Moder kom ogsaa; hun løb allerstærkest og hun var ikke rigtig paaflædt. Lige som Døren blev lukket op, blev Riset til Fastelavnsrisis igjen, men med dygtig forrevne Blomster og det ene Been bruddet af; Hanen sad i Toppen, men den saae ynkelig ud. Saaledes laae

Fastelavnsriset paa Gulvet. Peter stod ved det i bare Skjorte, græd og skreg: „Jeg skal aldrig gjøre det mere!“ Saa meente da hans Forældre, han græd, fordi Fastelavnsriset var gaaet i Stykker. Hans Fader skjændte og hans Moder kjælede for ham, thi hun troede, at han var syg. Hun vilde ogsaa have ham i Seng igjen, men det tiggede han om at blive fri for, thi han var saa bange for Fastelavnsriset. Saa blev der sendt Bud efter Doctoren, men han sagde, de skulde ingen Mixtur bruge; Sygdommen var ikke farlig.

Peter havde nu nok mærket, at Fastelavnsriset var stærkere end han. Saasnart han var paaflædt, tog han det, bandt Blomsterne fast og pudsede det op, saa godt han kunde. Det Værste var Benet, som han havde bruddet af; men endelig fik han det dog sat nogenlunde fast, saa Fastelavnsriset kunde staa. Om Aftenen satte han det paa Bordet i sit Kammer og lagde sig ganske angst til at sove.

„Kvæleky!“ sagde Hanen næste Morgen og Peter sprang med et Sæt ud af Sengen. Det varede ikke mange Dage, saa vaagnede han, inden Hanen galede; da slog den med Bingerne og var saa fornøiet. Ja, efter nogen Tid begyndte den at snakke

med ham. Naar han kom op før de Andre i Huset fortalte den ham de deiligste Historier, eller hjalp ham med hans Lexion, og saa gif det raskest med at læse. Fra den Tid af var Peter altid den Første i sin Klasse og havde dog mere Fritid end de andre Drengene.

Og det takkede han Hanen for.

Den Fattige.

Mines Forældre havde en deilig stor Hund, der bed Tyras. En Dag, som der var spist til Middag, kom Mine ud paa Trappen; der stod Tyras og gnavede paa et Stegebeen, og lidt fra stod en lille pjaltet Dreng og stirrede paa Hunden. „Hvad seer Du paa?“ spurgte Mine. „Det var et deiligt Been; der er saa meget Kjød paa det“, svarede Drengen. Mine saa paa ham; han saa bleg og ussel ud. Hun løb i Hast ind og hentede lidt Steg til ham; da han havde spist, fik han et Par Skilling og gik bort, meget fornøiet.

Af og til kom Drengen igjen og Mine var glad ved selv at bringe ham Mad ud i Kjøkkenet. Det var om Vinteren. En af de første Foraarsdage kom Drengen, men tidligere end sædvanligt. „Hvad vil han her?“ spurgte Pigen; „han pleier dog at kjende

Spisetiden godt nok." Drengen bad om at tale med Mine; da hun kom, gav han hende et lille Kræmmerhuus med Violetter. Mine takkede og bad ham blive, saa skulde han faae et Par Skilling; men han løb ned ad Trappen saa hurtigt han kunde. Ugen efter kom han som sædvanligt engang ved Middagstid. Mine spurgte, hvorfor han var løben fra hende, men han svarede ikke. Hun vilde give ham Penge, men han vilde paa ingen Maade have mere end de to Skilling, han pleiede at faae.

Nogen Tid efter kom han med et Par smaabitte grønne Krandsse til Mine. Hun fik ham ind i Stuen og vilde have ham til at blive til Middag, men han rystede paa Hovedet og sagde, at han idag ikke var kommen for at spise. — "Du kunde jo solgt Dine Krandsse og faaet Penge for dem", sagde Mines Moder. "Ja", svarede han og saa til Mine, "men hun der har været saa god imod mig." Mine forsikrede, hun skulde nok nøde ham til at blive, men da de begyndte at dække, passede han sit Snit, smuttede ud i Kjøkkenet og løb bort.

Mine havde den største Lyst til at gjøre ham en Fornøielse. Hun havde engang hørt, hvor han boede og bad nu sin Moder om at maatte gaae derhen med

Pigen og bringe ham noget af sit Legetøi og sine gamle Klæder, thi hun vidste, at han havde smaae Søstre. Moderen kyssede hende og sagde, at hun var en lille Engel. Hun pakkede endeel Sager i en Kuro og Mine gik, inderlig fornøiet, med Pigen, som skulde bringe dem.

Mine havde taget noget Legetøi med og tolv Skilling. Det var alle de Penge, hun eiede. Undervejs saae hun en lille Pige, som solgte Blomster, Primler og Vaaskelilier. De vare saa friske og smukke, og Mine fik ret inderlig Lyst til dem. Hun kjøbte for de halve af sine Penge og tænkte, hvor yndigt Blomsterne vilde see ud i hendes lille Skaal.

Hun kom til det Huus, hvor Drengen boede og kom endelig op ad de mange Trapper. Han blev meget forbauset og glad ved at see hende. Han fortalte, at hans Moder var ude paa Arbeid, men traf hende hen til en gammel Mand der sad; det var hans Bedstefader. To smaa Børn kravlede om paa Gulvet og en lidt større Pige sad og syede. Mine blev næsten bange for den Gamle; hun syntes, at han saae saa streng ud. Hun spurgte Drengen, om de ikke skulde gaae lidt ind i Sovestammeret. „Sovestammer?“ sagde han forundret; „vi har kun dette Kammer.“

Mine saae sig om; der stod i et Hjørne en smal Seng med nogle usle Puder. „Skal I Allesammen ligge i den?“ spurgte hun. „Nei“, svarede Drengen; „den er til Bedstefader. Vi Andre ligge hos Moder paa Halm.“

Moderen kom i det Samme hjem. Mine gav hende, hvad hun havde bragt med og Konen blev inderlig glad, thi der var baade Klæder og Fødevarer i Kurven. Hun blev ved at takke og kaldte Mine en gang efter den anden en lille Engel. Børnene stimlede til og grebe snart efter Maden snart efter Legetøiet. Mine var ret lykkelig.

„See dog, Fader!“ sagde Konen til den Gamle, „hvilke deilige Ting den Engel har bragt: Børnetøi, en Klokke og her uldne Strømper til Dig.“ „Ja“, sagde Manden og stak tre Fingre gennem et Hul paa Strømperne, „de Rige er rare Folk. De købe sig nye Klæder og give os de gamle — sommetider. Saa skal de ogsaa roses for det.“

Det bankede paa Døren og en lille Pige kom ind; det var den Samme, som havde solgt Mine Blomsterne. Hun gik hen til den gamle Mand og hviskede noget til ham; han blev ganske formildet, strøg hende

Haaret fra Vanden og kysfede hende; saa løb hun i Hast bort.

Mine var bleven ganske forfnytt ved den Gamles Tale; hun skyndte sig at sige Farvel, thi hun var ordenlig bange for ham. Men idet hun vilde gaae, greb han hende i Ermet og trak hende heelt hen til sig. „De er en god lille Pige“, sagde han og saae hende lige i Dinene; „en god lille Pige, men ingen Engel. De giver, hvad De har tilovers, og det er smukt. Hun, som nu gif, maa løbe hele Dagen om, for at fortjene hvad hun koster sine Forældre. Bringer hun mindre Penge hjem, end de engang have bestemt, saa faaer hun Utaf; men naar hun har et Par Skilling tilovers, kommer hun med dem til mig, fordi jeg er gammel og endnu fattigere end hun. Tænk paa hende, mit rige Barn, naar de kalde Dig en Engel, fordi Du ikke vil beholde Alting selv.“ Han slap Mine og hun skyndte sig bort.

Hun vidste ikke selv, om hun var glad eller bedrøbet, men da hendes Moder om Aftenen roste hende for Faderen, skyndte hun sig at bede Godnat. Hun vidste ikke selv, hvad der var i Veien med hende. Da saa hun i sit lille Kammer de Blomster, hun havde kjøbt; de vare halvt visne, thi hun havde glemt at

sætte dem i Vand. Hun tog Blomsterne i Haanden og som hun stod og saae paa dem, tænkte hun paa den lille Pige, der havde solgt hende dem, og paa sig selv, der havde kjøbt dem for de Penge, hun dog først havde bestemt til den fattige Familie. „Jeg er rigtig nok ingen Engel,“ sagde hun og Taarerne trillede hende ned ad Kinderne. Hun tog nogle af Blomsterne og lagde dem varlig i Presse i en Bog. Saa samlede hun nogle Smaating sammen, som hun vidste, hun maatte gjøre med hvad hun vilde, og som en af hendes Veninder havde stor Lyst til. „Jeg vil sælge dem til Lotte“, tænkte hun, „men Moder skal ikke vide det, for saa roser hun mig, og det fortjener jeg ikke.“

For Pengene købte hun Uldgarn og slog op til et Par store Strømper. Ganske hemmelig strikkede hun dem om Morgenens og naar hendes Moder ikke var hjemme. Aldrig før havde hun følt sig saa lykkelig, som naar hun om Morgenens tidlig sad paa sin Skammel og strikkede med kolde Fingre, medens Fuglene qvidrede rundt om paa Tagene og hendes Forældre endnu sov. Naar de begyndte at røre sig i Soveslammeret, lyttede hun ængstelig og gjemte saa i Hast sit Arbeid paa Bunden af Skuffen, som om det havde været Noget til en Fødselsdag, hun arbeidede paa.

Det varede meget længe til Strømperne bleve færdige, men da var hun ogsaa rigtig glad. Hun gav den lille Dreng dem til hans Bestefader og fra den Tid af holdt hun ordenlig af den gamle Mand.

De pressede Blomster gjemte hun. Naar hendes Moder, som var ufornuftig i den ene Ting, roste hende for meget, listede hun sig ofte ind i sit Kammer og tog dem frem; og da sølte hun ret, hvor langt hun var fra at være en Engel.

Paaskelammet.

Den lille Grethe havde en Dag i et Kjældervindue seet det deiligste Paaskelam, meget smukkere end de andre Lam, med en stor Fane og et forgyldt Wg om Halsen. Flere Dage talte hun om det smukke Paaskelam, saa hendes Moder, nok mærkede, hun havde stor Lyst dertil; og da Grethe havde været meget flittig hele Ugen, gav hun hende om Løverdagen en Mark, og tillod hende at gaae ene hen for at kjøbe det, thi Beien var kun kort. Grethe skyndte sig, for hun var bange, en Anden skulle komme først og kjøbe Lammet. Ikke langt fra Huset, hun boede i, saa hun en lille fattig Pige sidde paa en Trappe og krybe sammen, med Armene under Forklædet. thi hun frøs. Grethe blev glad, da hun kom længere hen og endnu saa Paaskelammet i Vinduet; men paa engang kom hun til at tænke paa den lille fattige Pige og hun syntes,

hun saae saa forsulten ud. Hun blev ganske bedrøvet, thi hun vilde saa gjerne kjøbe Lammet, men hun syntes dog, det var Synd, naar den anden lille Pige ikke havde noget at spise. Hun gik snart til Kjælderen, snart til den lille Pige, og hun var nær ved at græde, da hun mærkede, at hun dog ingen Fornøielse kunde have af Lammet, naar den anden lille Pige manglede Brød. Saa gik hun hen og spurgte hende: „Er Du sulten?“ „Nei“, svarede den lille Pige, og Grethe blev sjæleglad, for nu kunde hun da beholde Pengene til Paaskelammet. Hun løb strax hen og købte det. Da hun kom tilbage med det, sad den fattige Pige endnu paa Trappen; hun var saa bleg, men da hun saae det deilige Paaskelam, blev hun fornøiet og smilte. Grethe blev staaende; den lille Pige saae hele Tiden paa Lammet. Da lagde Grethe det i hendes Skød, kyskede hende og løb bort, saa stærkt hun kunde.

Det blev Sommer og Grethe reiste paa Landet med sin Moder, og derude var det saa deiligt. Det blev Efteraar og hun kom tilbage til Byen igjen; men der havde hun det jo ogsaa godt. En Dag var hun i Besøg hos nogle andre Børn. Deres Moder var ikke hjemme, men de sad inde i Børnekammeret, hos Barnepigens. Da kom Koffepigen ind. Hun havde

været ovre at besøge nogle fattige Folk i Baggaarden; deres lille Pige var død og skulde begravet Dagen efter. Pigen fortalte saa meget om, hvor smukt hun var pyntet, saa Barnepigen og alle Børnene fik Lyst til at see det lille Liig. Grethe vilde ikke med, thi hun var bange, men de Andre bade hende saa meget, at hun tilsidst gik med.

Den lille døde Pige laae i Kisten; hun var ganske hvid i Ansigtet og havde Blomster paa Brystet. Grethe blev staaende ved Døren. Den lille Piges Moder kom hen til hende; hun saae saa bedrøvet ud, og havde et sort Baand paa Kappen. Hun tog Grethe ved Haanden og førte hende hen til Kisten. Ved Siden af den stod et Bord med to Lys, og imellem dem et deiligt Paaskelam med en stor Fane. Grethe kjendte det godt igjen. „Ja“, sagde Konen da hun saae paa det, „der skal det staae, til min lille Pige er kommen i Jorden. Hun var syg den hele Sommer, og det Paaskelam var den eneste Glæde, hun havde; hver Dag talte hun om den lille Pige, som gav hende det.“ Grethe maatte græde høit; Hun gik hen i en Krog, foldede sine Hænder og takkede Gud, at hun ikke havde beholdt Paaskelammet selv.

Peblingeso.

Fanny havde en Onkel, som hun holdt meget af, og gjerne vilde besøge. Han havde rigtignok ingen smaa Piger, hun kunde lege med, men kun en Dreng, som var meget ældre end Fanny, og dygtig uartig. Didrik hed han og alle Menneſker kaldte ham den ſlemme Didrik; men det vidſte hans Fader ikke, thi han havde ſaa meget at beſtille, at han ikke rigtig kunde paſſe paa ſin Dreng. Og Moder havde Didrik ikke; hun var død.

Men dog vilde Fanny ſaa gjerne besøge ſin Onkel, thi han boede udenfor Byen, paa Blegdammen, og havde en deilig ſtor Have. Midt om Sommeren var det Onkel Chriſtians Fødselsdag, og der ſkulde komme mange Fremmede. Det var deiligt Veir; Fanny blev pyntet og fik Lov at gaae med. Hun var rigtignok glad.

Onkelens Have gik heelt ned til den Sti, som er paa den anden Side af Peblingesøen. Da de havde spist, gav Fannys Moder hende Lov til at gaae ud i Haven, men hun forbød hende bestemt at gaae ned til Vandet. Fanny var fem Aar og vidste godt, at hun skulde gjøre hvad hendes Moder sagde. Hun havde heller ingen Lyst at gaae til Vandet, thi hendes Onkel havde givet hende Lov at plukke saa mange Blomster i Haven, som hun vilde, og det holdt hun mere af.

Hun havde plukket hele sin Busseronne fuld, da Didrik kom og fortalte hende, hvor nydeligt der var ved Søen, saa hun fik Lyst at gaae derned; men hun vilde dog ikke, for hendes Moder havde forbudt det, og det sagde hun til Didrik. „Ja,” svarede den flemme Dreng, „Din Moder har forbudt Dig at gaae heelt ned til Vandet, men Du kan jo blive staaende noget derfra, paa den anden Side af Stien. Det har hun ikke forbudt.“ Saa gik Fanny med ham.

Men da hun nu kom udenfor Havelaagen glemte hun snart, at hun kun vilde staae paa den anden Side af Stien. I Vandet laae en nydelig lille Baad med to Aarer, og Didrik blev ved at snakke for hende, til han fik hende ned i Baaden for at vippe; men da hun var i Baaden begyndte han at roe. Fanny blev

forfkræffet, men snart morede det hende at seile paa det klare Vand. Didrik talte saa venligt til hende, meget artigere end han pleiede, men han meente det ikke godt.

Ude i Peblingesøen er nogle store firkantede Trækasser, byggede til at gjemme Fisk i; til en af dem roede Didrik hen. Han hjalp Fanny op paa den og lod hende sætte sig lige midt. „Vi nu bare lidt, saa skal Du see Løier!“ sagde han. Saa sprang han i Baaden. Fanny troede, han vilde lege, men han raabte kun: „Sid stille, tøssede Tøs!“ og saa roede han bort i en Fart.

Der sad nu Fanny ganske alene paa Fiskeqvassen. Hun græd og kaldte paa Didrik, men det hjalp ikke; han var snart reent borte. Hun turde neppe røre sig; hun var saa bange for at falde i Vandet. Alle Blomsterne vare faldne af hendes Bussferonne og laae omkring hende; nogle faldt i Søen, men de sank ikke, de gængede op og ned om Fiskeqvassen. Solen skinnede paa dem og Vandet og paa Fanny; men hun sad der ganske alene og vidste aldrig, hvordan hun igjen skulde komme til Landet og til sine Forældre. Hun var nær ved at døe af Skræk og Sorg.

Folk, som spadserede paa Stien, bleve staaende og saae til hende, men de kunde ikke hjælpe, thi de havde ingen Baad. De raabte, at hun skulde sidde stille, og det gjorde hun. Endelig kom en stor Baad med Mast og Seil; i den var flere Herrer og Damer, som seilede om paa Søen for at fornøie sig, og da de saae den lille Pige paa Fiskeqvassen, styrede de derhen og toge hende ind til dem. De spurgte, hvordan hun var kommen der, men Fanny græd, saa hun ikke kunde svare. Da de kom i Land, toge de hende ind med i deres Huus. De toge hende paa Skjødets og talte saa venligt til hende, for at hun skulde holde op at græde; hun vilde ogsaa gjerne, men hun kunde ikke.

Endelig kom hun sig saa vidt, at hun kunde bede dem følge hende hjem til hendes Moder, hos Onkel Christian. Han boede paa Blegdammen, det vidste hun; men hvor, det vidste hun ikke. „Men hedder Din Onkel da ikke andet end Christian,“ spurgte en Herre. „Jo,“ svarede Fanny, „Folkene kalde ham Kammerraaden.“ Da sagde Herren, at han vilde tage Fanny ved Haanden og gaae ind i alle Huse paa Blegdammen og sige: „Boer her ikke en Kammerraad, som hedder Onkel Christian og som har mistet en lille Pige.“

Og det gjorde han. Men da han kom til det tredie Sted og han vilde begynde: „Boer her ikke en Kammerraad“ — da sprang en Pige frem og greb den lille Fanny, bar hende ind i Stuen og raabte: „Her er Barnet!“ og Fannys Moder løb hen imod hende og trykkede og kyskede hende. Pigen soer om i Haven og Gaarden og raabte i Getvæk saa stærkt, hun kunde: „Her er Barnet!“ Og snart kom Fannys Fader og Onkel og alle de Fremmede, som vare løbne hver sin Wei for at lede om hende. Da blev der stor Glæde; men da Fanny saae paa sin Moders Dine, saa vare de ganske røde; saaledes havde hun grædt, fordi hendes lille Pige var borte.

Didrik havde havt isinde at hente Fanny igjen, men medens han var gaaet hen for at fortælle nogle andre Drenge, hvorledes han havde narret hende, var hun seilet bort med den store Baad. Han blev nu gruelig bange og turde ikke sige Noget, thi han troede, hun var falden i Vandet og druknet; men da hans Fader hørte, hvad han havde gjort, tog han en Stok og bankede ham dygtigt, og fra den Dag af passede han paa ham, thi nu vidste han, at Didrik var en slem Dreng. Og godt var det, thi det hjalp, saa Didrik lidt efter lidt blev bedre. Det var hans Lykke.

Hver Aften, naar Fanny puttede sig i sin lille Seng, som stod ved Siden af hendes Faders og Moders, tænkte hun paa, hvor ene hun havde siddet ude i Søen, da hun havde gjort, hvad der var forbudt. Saa trak hun Teppet fastere om sig og takkede Gud saa inderligt, at han havde hjulpet hende, saa hun kom hjem igjen til Fader og Moder og ikke skulde ligge den lange Nat paa Fiskegravsen. „Men jeg skal heller aldrig gjøre det mere,“ tænkte hun saa tilsidst.

Sparebøssen.

Rudolf og Louise vare Sødkende. De havde det meget godt i deres Forældres Huus, hvor de fik Alt, hvad de trængte til. De behøvede altsaa ingen Penge; men dog havde hver af dem en Sparebøsse og i den lagde sommetider deres Fader en Skilling, naar de havde været ret flittige i Skolen. Louises Sparebøsse var gjerne tungere end Rudolfs, thi han kunde ikke give Tid, men tog Skillingerne ud med en Kniv.

Børnene havde en riig Tante; hun gav dem altid til deres Fødselsdag en Sølvdaler, og den var, ligesom Skillingerne, deres egen. Louise puttede sin i Sparebøssen, Rudolf puttede sin i Lommen, thi han tænkte: Den maa dog snart frem igjen. Naar Julen kom, slog Louise sin Sparebøsse itu, talte alle sine Penge og købte mange Slags Smaating til sin

Fader, Moder, Rudolf og Pigerne. Rudolf tog ogsaa sin Sparebøsse frem, raslede med den og sagde: „Jeg troer, jeg vil prøve det med det Gode.“ Saa tog han en Bordkniv, arbeidede lidt med den, saa en eller to Skillinger faldt ud, og saa var Sparebøssen tom.

Begge Børnene havde Fødselsdag om Sommeren, men Louises var noget før end Rudolfs. Nu traf det sig engang, kort efter Louises Fødselsdag, at Rudolf tabte en af sine Bøger paa Gaden. Det var ikke førstegang, at han var sig saaledes ad, og han vidste, at hans Fader blev meget vred derfor. Dennegang var han især bange for at sige det, tbi hele Familien skulde i Skoven første Søndag og han tænkte: „Faaer Fader det at vide om Bogen, saa kommer jeg til at blive hjemme.“ Der var kun fjorten Dage til hans Fødselsdag og Bogen kostede lige en Daler. Han vilde laane Penge af sine Kammerater for at kjøbe en ny, men ingen af dem havde Penge. „Hvor det dog er fjedeligt“, tænkte han, „at Louises Fødselsdag kommer før min; hun har sin Daler og jeg faaer først min. Hendes ligger i Sparebøssen og min i Tantes Skuffe; bare det var min, som laae i Sparebøssen og hendes i Skuffen.“ Han tænkte saa længe

herpaa, at han tilsidst syntes, det gjorde Intet til Sagen; han kunde jo nu tage Louises Daler og siden lægge sin istedetfor, saa hun aldrig mærkede det. Han kunde bedet hende om at laane Daleren; men han skammede sig, thi han var ofte bleven straffet for Uorden, men hun aldrig.

Hans Fader og Moder vare begge ude; Louise sad i en anden Stue og læste paa sine Lexier. Rudolf listede sig ind og tog Daleren ud. Han var dog bange og rystede. Han havde en stor Tofilling; den kom han i Sparebøssen for at Louise ikke skulde mærke, den var bleven let, og saa tænkte han: „Naar jeg nu min Fødselsdag lægger Daleren til, saa vinder hun dog to Skilling; jeg slipper for Skjand og og Straf og intet Menneſke har Skade deraf. Hvad Ondt er saa deri?“ Og han skyndte sig bort med Daleren, købte Bogen, kom med i Skoven og var fornøiet.

Rudolfs Fødselsdag kom og han fik sin Daler af Tanten. Han listede sig hurtig ind til Skabet, hvor Louises Sparebøsse pleiede at staae, men han saa den ikke. Han ledte og ledte, men den var ikke til at finde. Rudolf blev meget urolig; han syntes Daleren brændte i hans Lomme. Han blev

kaldet tilbords, men saasnart han havde spist, begyndte han at lede." Hvor har Du gjort af Din Sparebøsse?" spurgte han tilsidst Louise, som just kom ind i Stuen. Hun vendte Ansigtet bort og svarede ikke. „Hvor har Du gjort af Din Sparebøsse?" sagde han igjen. „Det skal Du slet ikke vide", svarede hun. „Ja saa!" raabte Rudolf hæftig, „Du er vel bange, jeg skal stjele Dine Penge?" Men i det Samme mærkede han, at han blev ganske rød i Hovedet. „Hør", sagde Louise, „jeg skal nok sige Dig det, naar Du ikke vil fortælle det til Nogen. Det var forleden Dag, da Moder ikke var hjemme. Da kom der en fattig Kone med to smaae Børn, og hun saa saa bleg og saa bedrøvet ud og hendes Dine vare ganske røde. Hendes Mand var syg og laae paa Hospitalet, og nu leed hun Nød med de smaae Børn. Saa gav jeg hende min Sparebøsse, for der er dog Ingenting saa morsomt, som at slaae Sparebøsser itu. Og tænk hvor hun vil blive glad, naar hun seer den blanke Sølvdaler trille ud mellem alle Smaaskillingerne. Louise saa ud af Vinduet op i den blaae Luft; Rudolf lagde sit Hoved i Karmen og græd. Han tænkte paa den fattige Kone, som kunde bleven saa glad, men hvis Glæde han havde stjaalet,

paa de smaae sultne Børn, som nu ikke fik al den gode Mad, Moderen kunde lavet dem for Daleren. Der blev kaldt paa Louise og hun løb ud, uden at mærke hvorledes Rudolf var tilmode; han listede sig op paa Tørveløftet og gjemte sig der, for at betænke hvad han nu skulde gjøre. Han vilde helst tilstaaet sin Synd for Louise, „men“, tænkte han, „saa forspilder jeg jo ogsaa hendes Glæde.“ Han tænkte, naar han blot kunde saa fat paa Konen, vilde han gaae til hende, bringe hende Pengene og sige hende, hvorledes det var gaaet til. Men hverken Louise eller Pigerne vidste hvad Konen hed og hvor hun boede.

Rudolf blev mere og mere ulykkelig. Hvor han gik og stod, tænkte han paa, at han havde stjaalet fra En, som var saa fattig, at hun maatte gaae om og tigge. Der kom Fremmede, men han ønskede dem langt bort; Ingenting fornøjede ham og han syntes, at han aldrig kunde blive glad mere. Om Aftenen kom der en stor Kage paa Bordet; da syntes han, at han saa tydelig saa den fattige Kone sidde med sine Børn og skrabe en tom Porte. Han maatte løbe ud af Stuen og kastede sig grædende i den mørkeste Krog, han kunde finde.

Hans Fader var fulgt efter ham og spurgte

hvad der var gaaet ham imod, saa han slet ikke var, som han pleiede. Da fortalte Rudolf Alting; om Bogen, Daleren og den fattige Kone. Han bad Faderen straffe ham, som han havde fortjent, men dog endelig at sige ham en Maade, hvorledes han kunde gjøre sin Skyld mod den fattige Kone god igjen.

Hans Fader gik nogle Gange op og ned ad Gulvet. „Rudolf“, sagde han tilsidst og satte sig hos ham, „Du har begaaet en stor Synd. Du har gjort det Onde og trøstet Dig med, at det ingen onde Følger vilde have. Du seer nu, at man ikke kan forudsee Følgerne af en Handling; men troer Du at Du vilde været mindre strafværdig, dersom Louise havde gjemt sin Sparebøsse til Juul, og Du ubemærket havde lagt Daleren deri?“ „Nei“, svarede Rudolf, „egentlig ikke“. „Du havde dog ligesuldt kastet Din Bog bort, skjult Din Feil for mig og bestjaalet Din Søsters Sparebøsse for en Tid. Ikke sandt? Hør nu: Jeg har tænkt paa at gjøre Jer alle en Fornøielse. Din Moder har længe ønsket at see Møens Klint, men jeg har ventet paa Din Ferie. Hvad Straf skal Du nu have?“ „Blive hjemme“, svarede Rudolf sagte. „Rigtig“, sagde hans Fader. „Vi

vente ikke paa Ferien; vi reise paa Onsdag og Du bliver hjemme. Den stakkels Kone skal jeg gjøre mig al Umage for at finde, at hun kan faae sine Penge."

Han kyskede Rudolf og gik. Rudolf græd, thi skjønt han var mindre beklemmt nu, han havde sagt Alt til Faderen, var det dog en stor Sorg, ikke at komme med paa den deilige Reise. Næste Aften, da han vilde sige Godnat — Louise var alt i Seng — sagde hans Fader, at han havde været ude paa Hospital, hvor han havde spurgt sig for til han fandt den syge Mand, og fik at vide af ham, hvor Konen boede. „Du kan nu gaae til hende imorgen, eller om Du hellere vil biev til Overmorgen“, lagde han til. „Saa har Du god Tid, thi vi tage bort Kl. sex. Du kan gjerne følge os ombord, inden Du gaaer i Skole.“ Rudolf kunde ikke bare sig for at græde og hans Moder vilde gaae i Forbøn for ham, men hendes Mand saae saa alvorlig til hende, at hun taug.

Onsdag Morgen fulgte Rudolf sine Forældre ombord og skulde selv gaae i Land igjen. Louise græd og en af Matroserne undrede sig over, at „den lille Fyr“ ikke skulde gaae med. Men han maatte i Baaden, og stod alt paa Skibsbroen, da Dampskibet satte sig i Gang. Solen skinnede blinkende hen

over Vandet, Skibet dampede lystigt af, og Toldboden, som havde været fuld af Mennesker, blev snart ganske tom. Kun Rudolf stod fortabt og saae Dampskibet svinge om bag Trekroner. Da løb han hjem og kastede sig grædende paa sin Seng.

Det var en drøi Formiddag i Skolen, og da han om Middagen sad ene ved det lille Bord, hvor der kun var dækket til ham, syntes han, at han var den ulykkeligste Dreng i Verden. Først henimod Aften var han saa rolig, at han kunde gaae hen til den fattige Kone. Hun boede i et usfelt Kammer, heelt oppe under Taget. Der stod en Seng, men istedetfor Dyner var den fyldt med Halm og et laset Tæppe bredt over. Saa var der et gammelt Bord og to usle Stole, ellers ingen Møbler. Paa den ene Stol sad Konen og gav Børnene Bælling af en trebenet Potte. Hun reiste sig for at tage mod Rudolf, men Børnene skreg og trak hende i Forklædet; de vare sultne.

Rudolf stod med Haanden i Lommen og Daleren i Haanden og saae sig om; han vidste ikke, hvorledes han skulde begynde. Da faldt hans Blik paa nogle Leerskaar, som laae paa Bordet, og han kjendte, at de vare af Louises Sparebøsse. Han trak hurtig

Daleren frem og fortalte Konen, at den ogsaa havde været deri, men at han havde taget den og nu kom for at bringe hende den, tilligemed en Firemark, han havde faaet af sin Moder, da hun reiste. Den stakkels Kone sad ganske stille og saae paa Pengene, mens Børnene havde væltet Potten og slukkede Bællingen op saa godt de kunde. Endelig tørrede hun sine Dine med Hjørnet af sit Forklæde og vilde takke Rudolf; men han vidste hvor lidt Tab han fortjente. Han blev forstrækket, foer ud af Døren og ned ad Trappen. Ganske forpustet løb han ind i en Port nogle Huse derfra. Der sad han længe paa noget Skramleri, men da han vilde gaae igjen, saae han Konen komme forbi med et Barn ved Haanden og et paa Armen. Børnene gnavede hver paa sin Kringel og alle Tre saae lykkelige ud.

Rudolf gik hjem. Nu vidste han, hvor stor en Synd han havde været nær ved at begaae mod Konen og det trøstede ham ordenlig, at han til Straf havde lidt et saa stort Tab. Løverdags Aften kom de Andre hjem; de havde ret haft en herlig Tour. Rudolf tog sit gladeste Ansigt paa for at Ingen skulde mærke, hvor ondt det gjorde ham, at han ikke havde været med. Hans Fader saae det nok; da

Rudolf sagde Godnat, tog han ham i sine Arme og spurgte: „Nu, min Dreng! Kan Du nu see den stakels Kone frit i Dinene?“ Da følte Rudolf igjen saa tydeligt, at han dog var mere tilfreds nu, da han havde bedet for sin Synd, end om han var sluppen for den Straf, han fortjente.

Skolekameraterne.

Paa Østerbro boede en Enke, som hed Fru Strøm. Hun havde en lille Skole. Syv smaa Piger, Børn af de bedste Familier der paa Broen, kom om Formiddagen til hende for at undervises. Hun lærte dem godt og de vare alle ganske flinke, især en lille Pige, som hed Lise. Hun havde saa let ved at lære og var saa flittig, at hun altid var den Første, skjøndt flere af de Andre vare ældre end hun. Hun var ogsaa meget afholdt, thi hun aar god og munter, og Ingen kunde saadan finde paa at lege som hun. Derfor var hun altid Anfører; hvad Lise vilde, vilde de Alle og som Lise var klædt, ønskede de Alle at klædes, thi de syntes, hun var saa smuk og nydelig.

Om Foraaret fik Fru Strøm en ny Elev. Hun hed Marie Sørensen og hendes Fader var Spækhøker der paa Broen. Børnene syntes, det var ikke

fiint. De stak Hovederne sammen og saae paa den lille Marie, om hun ogsaa var som en af dem. Hun var meget pæn, men hun var ikke fiffig. Hun var tyk, havde Læderstøvler paa og hendes Net gled for langt ned over Panden. Saa sagde de: „Det er en Klods.“

Midt paa Formiddagen havde Børnene Friqvar-
teer, som varede en halv Time; saa fik de Lov til at
gaae ned i Haven og spise Frokost. De Syv trængte
sig tæt sammen og saae til Marie, som om de vilde
sige: „Hvad vil Du her?“ Saa begyndte de at hviske
om hende. Lise kaldte hende Spækhøkerksen og de
Andre loe hjerteligt; men Marie tænkte: „De gaae
nok fra mig, fordi jeg er saa fremmed.“

Maries Forældre vare velhavende Folk, som kun
havde det ene Barn. De havde ret været glade ved
at faae hende i en Skole, hvor der kun kom pæne
Folks Børn, thi der, tænkte de, vil hun faae det
godt og intet Ondt lære. De talte tidt sammen om
hvor godt det gik hende i Skolen, thi Marie gjorde
god Fremgang; og Fru Strøm havde selv sagt, at
hun, efter sin Alder, var en af hendes flinkeste Ele-
ver. „Jeg synes blot ikke om, at hun bliver saa al-

vorlig", sagde hendes Moder engang. „Na hvad", svarede Faderen, „det er den megen Lærdom."

Og Marie blev rigtignok alvorlig. Lidt efter lidt mærkede hun, at de Andre holdt dem op over hende og ikke vilde have hende med i deres Leeg. Hun kunde ikke ret begribe hvorfor det var, saa tænkte hun: „De ere saa nydelige; jeg er vist ikke saa pæn som de." Lise syntes hun især godt om. Hun fik sin Moder til at kjøbe hende en rød Kjole, ligesom Lises, og kom ganske undseelig og stolt i Skolen med den. Da hørte hun, hvordan de hvissede til hinanden om Spækhøkerffen, der var pyntet. Fra den Dag af lagde Marie først ret Mærke til, hvorledes de Alle stødte hende tilbage, hvorledes alle de Andre besøgte hinanden og talte om deres smaa Selskaber, hvor hun aldrig kom med. Det gjorde hende saa ondt, men hun tænkte: „Min Fader er ligesaa god som deres og jeg lærer ligesaa godt som dem, skjøndt jeg er et Spækhøkerbarn; de skal slet ikke mærke, at jeg bryder mig om dem." Saa satte hun sig ganske ene og saae til langt fra, hvorledes de legede.

Der var flere af de smaa Piger, som ret godt kunde lide Marie, men de syntes ikke, det var fiint at give sig af med hende, naar Lise ikke gjorde det.

Lise havde egentlig heller ikke Noget imod hende, men hun bildte sig kun ind at være et andet Slags Barn end en Spækhøfers, fordi fremmede Herrer kaldte hende: lille Frøken.

En Søndag Eftermiddag sad Marie hjemme hos sine Forældre, ved Vinduet. Da saa hun alle sine Skolekammerater gaae smukt pyntede forbi. Det var en Tour, de havde talt meget om Dagen iforveien; de vilde til Classens Have og havde Mad med i smaa Kurve. „Nei see hvor galant“, sagde Mariens Fader, som ogsaa saa dem. „Der gaaer jo hele Skolen. Hvor kan det være, at Du ikke er med, min Pige?“ Marie brast i Graad. Hendes Forældre bleve meget forundrede, thi hun havde aldrig flaget. Moderen tog hende paa Skjødets og nu maatte hun da fortælle. Hendes Fader gik op og ned ad Gulvet og brummede. Endelig sagde han: „Det er godt nok, at Fru Strøm er venlig mod Dig; det kunde man da nok vide, thi det er jo en klog og skikkelig Kone. Men de smaa indbildte Tingester, dem skal Du ikke have med at gjøre. Imorgen, den Dag, tager jeg Dig ud af Skolen.“ „Lille Mand“, sagde Madam Sørensen, „betænk dog —“ „Betænke“! raabte Sørensen, som var vred for Alvor, „Jo vist!

Hvad er det for Tøse, at kaste paa Mafften ad et skikkeligt Borgerbarn? Jo det er en net Herlighed! Der er nu Justitsraad Snip; han har ikke kunnet betale sin Regning hos mig i to samfulde Mar. Skal saa hans Datter være med blandt dem, der hundse min stakkels Tøs?" Men hans Kone blev ved at snakke saa længe for ham, at han lovede at lade Marie blive i Skolen for det Første.

Den gode Fader vilde gaae ud at spadserere, for at fornøie Marie; men hun havde ingen Lyst, med sine forgrædt Dine. Da sagde Moderen: „Det er Søndag — skulle vi ikke læse lidt i Guds Ord?" Og hun tog det nye Testamente frem. Sørensen gik endnu et Par Gange op og ned ad Gulvet og rystede paa Hovedet over de fornemme Nykker og sin egen Hidsigthed. Saa tog han en Stol, satte sig lige for den brede Side af Bordet og begyndte at læse, og hvad Marie ikke kunde forstaae, forklarede han for hende. Gik det lidt istaae for ham, saa hjalp hans Kone og han hørte andægtig til. Lidt efter lidt bleve de glade igjen og da Marie seent paa Aftenen saa sine Skolekammerater komme tilbage, sørgede hun ikke over, at hun havde været udelukket.

Næste Dag i Frikvartret satte Marie sig som

sædvanlig under et Træ, men de Andre gif dybere ind i Haven. De havde paa Skolen hvistet saa meget om Touren igaar, og saa seet til hende; det gjorde hende dog ondt. Da tænkte hun, for at trøste sig, paa sin Søndagsglæde. Hun tænkte paa, hvad der igaar var bleven læst om Enken, som fulgte sin eneste Søn til Jorden. Hun kunde saa godt forestille sig den stakkels Moder, der havde pleiet sin Dreng i hans Sygdom og klædt ham som Liig og nu kun havde det tilbage, at følge efter Liget ud paa Kirkegaarden, for saa at vende tilbage i det tomme Huus, hvor hun aldrig mere skulde see sit Barn. Men ved Byens Port mødte Liigtoget Ham, som nedsteg fra Himlen til Jorden, som selv blev Menneske for at frelse Menneskene og drage dem til Himlen. Og da han saae den barnløse Enke, ynkedes han inderlig; han gif hen til Baaren og bød den Døde staae op. Og han reiste sig, vakt til Livet ved et Ord, og fulgte hjem med sin lykkelige Moder; men alt Folket jublede over det Tegn fra Himlen, der var skeet. Da tænkte hun paa hvorledes Han, den Mægtige, der med et Ord bød over Liv og Død, her paa Jorden ikke havde det, hvortil Han kunde hælde sit Hoved; hun tænkte paa, hvorledes Han, Guds Søn, gif ind til sine

ringe Følgesvende og forrettede den laveste Tjeneste, vadsfede deres Fodder, for at lære dem hvad Ydmyghed var. Et af hans Ord lød for hende: „Hvem er størst, den, der sidder tilbords eller den, der tjener? — Men jeg er iblandt Eder som den, der tjener.“ Og uden at vide det, gjentog hun høit: „Jeg er iblandt Eder som den, der tjener.“

„Hvad er det, Du siger?“ lød en Stemme. Det var Lise, som var kommen med de Andre, uden at hun mærkede det. Maries Hjerte var fuldt: Ordene kom af sig selv; hun sagde dem Alt hvad hun havde tænkt paa, og mens hun taledes, syntes hun, at Han nærmede sig hende. „Dg nu“, vedblev hun tilsidst, „gaaer kun og værer glade med hinanden! Spotter mig kun! Leer af mit klodsede Bæsen og kalder mig Spækhøfersken! Jeg bryder mig ikke derom. Jeg vil holde mig til Ham! Han skal være mig Herre og jeg vil være iblandt Jer som den, der tjener!“

Marie græd høit; Lise taug. I det Samme kom der Bud efter Børnene, thi de vare blevne forlængede nede. Da Skoletiden var ude, forlod Fru Strøm Stuen. De Ser saae lidt forlegne til hinanden, men Lise gif • hen og faldt Marie om Halsen.

Begge vare saa bevægede, men holdt nu saa inderlig meget af hinanden. Om Eftermiddagen kom Lise selv for at bede Marie hen til sig, og fra den Dag af var der ingen bedre Venner i Skolen, end de to.

N i s s e n.

Otto havde faaet Lov til i Ferien at besøge sin Onkel, som var Herremand og boede et Par Miil fra Aarhus. Det var en Glæde for ham, som aldrig før havde været længere fra Kjøbenhavn, end en Tour til Dyrehaven. Paa een Dag kom han med Dampskibet til Aarhus, hvor Onkelens Vogn ventede ham. Begge hans Fættre vare med, to raske Drenge, omtrent paa hans Alder. Otto kjendte dem godt, da de forrige Sommer havde været i Besøg i Kjøbenhavn.

Onkelen boede i et smukt Huus, men tæt ved laae et gammelt, forfaldent Slot, som i Mands Minde ikke havde været beboet. Dagen efter at Otto var kommen, gik han derover med Fættterne for at besee det. De løb lystigt omkring i de tomme Sale, op og ned ad de knagende Trapper, til benimod Aften. Da de vilde gaae hjem, samlede Johan, den

ældste Fætter, først omhyggeligt en Deel Kjernebuse
 og Blommestene, som de havde kastet derinde. „Lad
 dem dog ligge; her kommer jo Ingen,” sagde Otto.
 „Jo,” svarede Johan sagte og saa sig om, „den
 Lille kan ikke lide det. Han holder af Orden.“
 „Hvad for en Lille,” spurgte Otto forundret. „Nis-
 sen,” svarede Johan. „Han gaaer allevegne om i
 Gaarden, men boer dog egentlig her. Derfor blive vi
 her aldrig, naar det mørknes.“ „Jø, Din Nar,”
 raabte Otto og slog en høj Patter op. „Troer Du
 paa Nisser?” „Jeg maa nok troe paa ham,” svarede
 Johan; „Morten Røgter har selv seet ham.“ „Mor-
 ten Røgter!” raabte Otto; „jo det er en feed Karl!
 Du Nisse! Nissebuk! Nissetrold! Kom frem og lad
 mig see Dig. Jeg er ingen Røgter; jeg gaaer i
 Frølich's Institut og skal i Latinskole til Efteraaret.
 Herfrem med Dig, om Du tør lade Dig see af en
 Kjøbenhavnner!” Johan trak ham forskrækket i Ermet;
 Lars, den yngste Fætter, pidskede ned ad Trappen,
 det stærkeste han kunde; han turde ikke oppebie Nis-
 sens Komme. Begge Fættene stode tausø nogle
 Diebliske. „Seer Du,” sagde saa Otto hoverende,
 „hvad Jer Nisse er for en Karl? Ikke et Muf
 svarer han mig.” Johan trak ham hen til Døren,

men lige da de vilde gaae ud vendte han sig om og sagde høit: „Jeg kan ikke for min Fætters Ord.“ Det morede Otto usigeligt; hele Aftenen drillede han Johan med, at han havde gjort Undskyldning for Nissen, der hverken lod sig see eller høre.

Næste Morgen, da Drengene vilde gaae ud, sagde Onkelen, at han Kl 10 kjørte til en Herregaard nogle Miil derfra og at de kunne komme med, dersom de vare færdige i rette Tid. Drengene vare meget glade herved, dog meente de nok først at kunne gjøre et lille Løb ud i Marken. De vidste, at de maatte være rede paa Minutten, thi Onkelen var en strir Mand. Tre Qvarteer paa ti vare de ogsaa tilbage og fuldt paaklædte; de gik ud og ind og ventede, mens der blev spændt for. Da hørte Otto Johans Stemme oppe fra Loftet: „Otto! Kom herop, saa skal Du see Løier!“ Han foer derop. Som han traad ind ad Døren smækkede den i, og Noget af hans Løi kom i Klemme. Han saa sig om: Johan var der ikke. Han prøvede at rive sig løs — det var ham umuligt. Han kunde ikke begribe det. Med Et faldt det ham ind: „Om de nu kjøre, mens jeg staaer her?“ Han gav sig til at raabe og skrigte af alle Kræfter,

men Ingen hørte det. Ganske udmattet taug han et Dieblif og saae sig om; da liggede en lille Mandsling i graa Trøie og rød Hue frem bag en Kasse, grinede og nikkede. Otto blev forskrækket, men i det Samme hørte han en Rumlen, og gennem Lugen, han ikke kunde naae hen til, saae han Bognen kjøre bort med Onkelen og Lars. Nissen grinede igjen og raabte: „God Fornøielse, Hr. Kjøbenhavnner!“ Da blev Otto rasende, rev i Hast en af sine Støvler af og kylede den efter ham, idet han skreg: „Sidsteflag!“ Men Nissen smuttede bort og Støvlen traf ikke.

Der stod han nu indeklemmt, paa een Støvle og een Hosesok. Han raabte og skreg, trampede og stampede, men forgjeves. Johan, som ikke vilde tage bort uden ham, løb den hele Dag omkring og søgte ham allevegne. Først henad Mørkningen kom han op paa Loftet; der stod Otto i Klemme, forbitret, forsulten og saa hæst, at han knap kunde tale.

To Dage efter var det forbundet. Det var det deiligste Veir og der var kommet Fremmede i Besøg. Der var ogsaa et Par Dreng med og de løb i Haven og legede med Fættene og Otto. De jydse Dreng prøvede, hvem der kunde springe længst.

„Ikke andet!“ raabte Otto. „Nei, jeg har lært Gymnastik i Skolen. Pas nu paa, saa skal I see et Spring!“ Lige for sig saae han en deilig Græsplet, som laae temmelig lavt. Han tog et rask Tilløb, sprang og —

Plask! — Otto stod i Dynd til midt paa Brystet, overproitet og fortunlet. Det, han havde antaget for en Græsplet, var en lille Park, bedækket med Undemad. Drengene skreg og loe imellem hinanden. De raabte til Otto, at han maatte staae stille for ikke at ælte sig dybere ind i Mudderet, og løb saa bort for at hente Stænger til at trække ham op med. Som han nu stod der ene, stak Nissen sit Hoved frem igjennem en Bust, nikkede nok saa venligt og raabte: „Velkommen i det Grønne!“ Otto var rasende.

Han blev trukket op, men hvor saae han ud; Selv da han var klædt om, skammede han sig, saa han knap turde lade sig see. — Han fyldte alle sine Lommer med Burrer, for om han skulde møde Nissen, men denne lod sig slet ikke mere see.

Endelig kom den sidste Aften, eller rettere Nat, da Otto skulde kjøre til Aarhus for lige at gaae ombord paa Dampskibet. Det var alt mod den

yderste Tid. Otto løb ind at hente Noget i Kammeret, hvor han og Fættene sov; der laae Bordet fuldt af Burrer. Otto stod lidt og saae paa dem; han tog et Par i Haanden og sagde: „Var han her bare nu, saa skulde han saae!“ I det Samme mærkede han Noget pusle tæt bag sig, vendte sig om og — der stod Nissen. Den lille Mand foer afsted som en skræmmet Rotte, men Otto kastede Burrerne efter ham. En af dem blev hængende som en Qvast i Spidsen af hans røde Hue og Otto raabte triumpherende: „Sidsteslag!“

Onkelen kaldte; Otto trak sin Kavaï paa og skyndte sig ind. Efter en hjertelig Afsked blev han pakket paa Bognen og ved Daggry gik han ombord. Der vare flere jydskke Studeprangere med. De syntes godt om Otto, som var en raff og munter Dreng, og fik ham imellem dem. De drillede ham med, at han skulde blive søsyg, men han meente, det havde ingen Nød; i Kjøbenhavn var man vant til Toldboden og Skibe.

Det var en temmelig kold Dag, dog trak Otto Kavaïen af for at vise sig raff. Noget efter mærkede han, at Tyderne begyndte at skubbe til hinanden og lee. De gik rundt om ham, loe bestandig stærkere og

syntes ret at more sig. „Mig Forlov at spørge“, sagde endelig En; „er den bitte Fyr virkelig den kloge Kjøbenhavnner?“ „Jeg veed ikke hvad de Dumheder skal til“, svarede Otto. „Naa godt Ord igjen“, sagde Prangeren; „kan hørde sig til, at han er klogere bag end for.“ De Andre skoggerloe, men Otto blev saa ærgerlig, at han løb ned i Kabytten, hvor han snart faldt i Søvn.

Han sov næsten til de vare ved Soldboden. — Da han kom hjem, blev der en Glæde; knap havde han faaet Reisetøiet af, før han begyndte at fortælle. — „Men hvordan seer Du dog ud paa Ryggen, Otto!“ sagde med Gæt hans lille Søster, som stod bag ved hans Stol. Otto rev sin Trøie af. Der stod tydelig skrevet bag paa med Rødkridt: „Den kloge Kjøbenhavnner.“

Da blev Otto blodrød af Harm, men han svor i sit Hjerte, aldrig mere at slaae Sidsteflag med nogen Nisse.

Sommerferien.

Hr. Lund havde tre Børn: to Smaapiger og en Dreng; han hed Adam. Han var syv Aar gammel, en god Dreng, flittig i Skolen, men temmelig støiende hjemme. Hans Moder var ofte svagelig; da var han stille, thi han elskede hende meget høit. Men naar han saa sad og kiggede ud over Borden — de boede paa Halmtorvet — fik han tidt den største Lyst til at kunne gaae ene ud, langt omkring, og more sig ret af Hjertensgrund.

Adam havde havt en Amme; hun hed Maren. Hun var nu giwt ude paa Landet, men hver Sommer kom hun ind i Besøg og bragte da allehaande Gaver med til Børnene: Frugt, haarde Kager og strikkede Vanter. Naar det hed: „Maren er der!“ foer Børnene ud i Kjøkkenet for at hente hende, og længe efter

at hun var kommen til Sæde i Dagligstuen, skreg Adam endnu: „Maren er her!“

Hvergang Maren kom, bad hun inderlig, at „hendes Dreng“ endelig maatte besøge hende og hvergang svarede Hr. Lund: „Vi faae see næste Aar.“ At besøge Maren var Adams høieste Ønske.

Sommerferien var begyndt. Der var trist hjemme, thi Fru Lund skrantede. Adam sad ganske forknøyt ved Vinduet og saae paa Spurvvene, som hoppede om paa Torvet, da lød det: „Maren er der!“ Med et Glædeskrig foer han ud. Fru Lund var glad ved at see Maren, men Adam blev til sin store Fortrydelse snart sendt ud af Stuen.

Da han kom ind igjen, var hans Fader der. „Naa,“ sagde denne, „hvad mener Du om at rejse ud med Maren?“ Adam blev staaende ganske stille; han syntes det maatte være Spøg. Men da hans Fader gjentog sit Spørgsmaal, foer han ham om Halsen og var ude af sig selv af Glæde. „Naar skal vi kjøre?“ spurgte han vel tyve Gange i en Time, og med inderlig Fryd saae han Maren pakke Noget af hans Tøi sammen. „Hun tog Skjorter, Du!“ sagde han til sin Søster, „saa J faae mig ikke saa snart igjen“.

„Lad mig nu see, Du er artig, sagde hans Fader, og: „Pas godt paa ham, Maren!“ sagde hans Moder. Saa gif de hen i Værtshuset, hvor Hans, Marens Mand, var med Vognen, og derfra førte de. — Veien var lang og først seent ud paa Aftenen kom de til Marens Hjem. Begge hendes Drengs sov alt længe, og Adam gjorde dem snart Selskab.

Næste Morgen sluttede de Bekjendtskab. Jens, den Ældste, var i Alder med Adam og de to bleve i Hast gode Venner. Jens førte Adam allevegne omkring, i Stald og Lade, Mark og Eng. Han viste ham Alting og undrede sig over Adams Uvidenhed, at han knap kjendte en Tyr fra en Ko, eller forstod at tage paa en Pleil. Men naar han blev for vigtig, løb Adam fra ham, ind til Maren, hvor han trøstede sig med Tykmælk og alt Godt, hvad Huset havde. Saa kom Jens listende; de bleve gode Venner igjen og Jens fik lidt med. Det var Herredage for dem begge. Men snart havde Jens Intet at lade Adam høre, thi han passede saa godt paa, at han efter otte Dage var kjendt med Alt. Naar nu Jens skulde vogte Gæssene og Adam fulgte ham i Marken og undertiden fortalte ham Noget af hvad han havde lært i Skolen, sad Jens med aaben Mund,

ganske tabt i Beundring, og Adam var ikke lidt stolt. Dog holdt han mere af at tumle sig dygtigt, eller plukke Jordbær, som borede vildt paa Grøntvoldene. Gæssene maatte imens skjytte sig selv; naar de saa skulde hjem, blev der et Spektakel. Drengene løb omkring, strege og talte efter, jagede og gjennede, saa de stakkels Dyr bleve ganske forvildede. Jens blev halv forknytt; han var bange for Prygl. Men Adam morede det kosteligt og for hans Skyld slap den Anden ogsaa med et Par brede Ord af Hans, naar de kom en halv eller endog en heel Time for sildig hjem.

Saaledes gik otte Dage. En Aften, da de kom ind, stod Maren med et Brev i Haanden og saa meget alvorlig ud. „Er det hjemmefra?“ spurgte Adam angst. „Ja min Dreng!“ sagde hun, „det er fra Din Fader. Han skriver, at Du kan blive lidt endnu.“ „Gud skee Lov!“ raabte Adam. „Saa skal vi see at saa Høet fjørt ind imorgen. Hvad“ vedblev han, idet han saa paa Maren, „er Du ikke glad for at beholde mig?“ „Jo det veed Gud, min velsignede Dreng!“ sagde Maren. „Men jeg skal ellers fortælle Dig Noget. Storken har været der hjemme hos Jer.“ „Saa?“ sagde Adam; „hvad vil den der?“

Den har det dog meget bedre her i Mosen." „Jø Du Fredsens Gud!" raabte Maren; „Drengen forstaaer mig slet ikke. Jeg mener: Storken har bragt Dig en lille Søster, saadan et lille Svøbelsebarn. Saa fløi den hjem i Mosen igjen." „Na Snak!" sagde Adam; „det er Gud, som giver de smaa Børn; det sagde Fader, dengang min lille Broder døde." „Ja", svarede Maren; „vi vil ikke trættes om den Sag."

Otte Dage gik igjen; Hans var i Byen og Adam troede, at han skulde været med, men han fik Lov at blive. Ferien var forbi. Med hver Dag tænkte Adam: „Idag er vist den sidste" og følte sig først let om Hjertet, naar han var sluppen ud i Marken uden at høre Noget om Hjemreisen. Tilslidst forekom det ham, som han altid maatte blive hos Maren. „Længes Du ikke efter dem derhjemme?" spurgte hun undertiden. „Jo", svarede han, „men jeg vil dog helst blive her lidt endnu." Endelig, en Torsdag Aften, fortalte Maren ham, at hun igjen havde faaet Brev og at han om Løverdagen skulde kjøre ind med Hans.

Adam blev ganske forknytt. Hele Fredagen løb han omkring for at see alle de kjære Steder endnu

engang. Om Aftenen havde Maren bagt Æblestiver, men han kunde næsten ikke spise. Ved Daggrø tog han Afsked med Jens og Maren; hun græd og kysede ham, og han græd og raabte: „Farvel, Maren! Farvel, Jens!“ til Bognen var langt ude af Gaarden. Saa tørrede han sine Øine, sad lidt stille og begyndte snart at spise af Æblestiverne, som Maren havde pakket ind til ham.

Hans Fader modtog ham i Værtshuset, fortalte, mens han fulgte ham hjem, om den lille Søster, og formanede ham til at være ret stille, da hans Moder havde været meget syg og endnu var svag. Med et Suk gik Adam op ad Trappen. Alting syntes ham saa beklemmt; han tænkte paa den grønne Mark og den blaae Luft, paa Jordbær og Frihed og Tykmælk. Han var slet ikke glad ved at komme hjem. Hans Søstre kom ham saa hjærtligt imøde og tog Tøiet af ham. „Hvor er Moder“, spurgte han, da han kom ind i Dagligstuen. Hans Fader tog ham ved Haanden og fulgte ham ind i Sovestuen. Gardinerne vare rullede halvt ned og hans Moder laae i Sengen; hun var saa bleg. Hun strøg hans Haar fra Panden, stirrede paa ham og sagde ganske stille: „Jeg troede aldrig, jeg skulde seet min Dreng mere.“ Adam

saae paa det blege, syge Ansigt, som smilede til ham, og han forstod, at hans Moder havde været nær ved at døe. Derfor var han bleven saa længe borte — og han havde glædet sig derved! Han blev saa underlig; det var ligesom hans Hjerter skulde bryde. Han trykkede og kysjede hendes Hænder, men hans Fader rev ham løs og førte ham ud af Stuen. „Ja“, sagde han, „Din Moder har været meget syg; men nu er det godt, Gud være lovet! Dog maae vi være meget forsigtige og Du, min Dreng! ret stille, saa haaber jeg, at hun snart skal komme sig ganske.“

Adam listede sig bort, op paa Loftet. Han satte sig ved den aabne Luge og saa ud. Luften var klar og blaa, Fuglene fløj muntert om. Adam tænkte: „Om jeg nu kunde flyve med dem, saa frit og lystigt hvor jeg vilde, men havde ingen lille Moder at vende hjem til —.“ Han lagde Hovedet i Karmen og græd. En Kirkeklokke begyndte at ringe. Han havde seet en Begravelse ude hos Maren; der ringede ogsaa Kirkeklokken. „Hvis det nu var for Moder“ — tænkte han, og græd saa bitterlig.

Længe sad han saadan; Lidt efter Lidt blev han roligere. Han takkede Gud, at han havde beholdt sin Moder; saa listede han sig ned til hende igjen. Hun

for. Den lille nye Søster laae i Buggen. Pigen var gaaet et Dieblif bort og Barnet begyndte at græde. Adam vuggede, men hans Moder vaagnede dog og smilede saa mildt til ham. Og Adam var lige saa glad ved at sidde og vugge, som ved at kjøre Hø ind, eller ride Hestene til Vands.

Hans Moder kom sig efterhaanden og Alt i Huset kom i sin gamle Skif. Adam blev snart munter og selv lidt vild igjen; men han vidste nu, hvor inderligt han elskede sine Forældre og Sødskende, og hvor lidt han kunde undvære dem. — Næste Sommer besøgte han igjen Maren; Han var ligesaa lykkelig som sidst; han morede sig ligesaa godt. Men i sin Glæde tænkte han tidt: „Og naar jeg nu ret har moret mig her, saa kommer jeg hjem til min egen Moder.“

Søstrene.

Hanne, Jette og Sophie vare Søstre, den ene kun et Aar ældre end den anden. Hvad Hanne vilde, vilde Jette ogsaa, og hvad Hanne syntes, syntes Jette ogsaa. De to holdt altid sammen og Sophie kunde ikke rigtig komme med. Derover blev hun lidt gnaven og drillede de Andre, og saa syntes de, at de havde god Grund til ikke at holde ret af hende. De yngre Børn, to smaa Drenge, hørte dem sige, at Sophie var uartig; de lærte dette snart og fortalte hende det tidt. Saa tænkte hun: „Der er dog ingen, som holder af mig; hvorfor skulde jeg saa være artig?“ Og hun blev trættefjær, uordenlig og doven. Hendes Forældre vidste ikke hvoraf det kom; de irettesatte og straffede hende. Da sagde de vel undertiden til hende: „Dine Søstre have vi ikke Andet end Glæde af; Du gjør os Sorg og Skam.“ Og Sophie tænkte: „Jeg

er af en anden Slags end de Andre; jeg gjør dem Sorg og Skam og intet Menneske holder af mig." Hun troede, det maatte være saaledes og gjorde sig tilsidst næsten ingen Tanker derved. En sjelden Gang, naar hun var bleven strengt straffet, eller naar hendes Moder ret indtrængende formanede hende, satte hun sig vel for at forbedre sig, men naar hun saa stod saa fremmed mellem de Andre, var det, som det gode Forsæt faldt i Søvn igjen. Ja, hun var ofte tilmode, som om hun gik i Søvn.

Børnene havde en Tante, som de holdt meget af. Hendes Fødselsdag var ved Efteraarstid. De to Ældste havde hver syet en smuk Ting til hende, men Sophie var ikke bleven færdig med sin. Hendes Moder skjændte og hun var meget ulykkelig, thi Tanten var endda hendes Gudmoder. Da gav Faderen hende et Par Kopper, som hun skulde forære hende. Sophie blev inderlig glad; hun tog Kopperne ind med i Børnekammeret, for at gjemme dem til næste Dag, som var Fødselsdagen. Men som hun stod med dem, var hun uforsigtig og slog Underkoppen itu.

Hun blev ganske kold af Skræk, men da hun i det Samme hørte Nogen komme, puttede hun hurtig

Skaarene ind i Børnenes lille Skab og dækkede dem til. Ingen havde seet det.

Hun vidste nu aldrig hvad hun skulde gjøre; sige det til sine Forældre, turde hun ikke. Endelig besluttede hun at betro sig til Hanne; kanskee hun dog vidste Raad, og skulde Nogens Forbøn hjælpe, maatte det være hendes. Hun gik ind i Stuen og hviskede til hende, at hun vilde tale med hende. Hanne sad og tegnede; i sin Angst stødte Sophie til hende, saa der kom en Klat paa Tegningen. Da blev hun ærgerlig og skjændte, at hendes Arbeid var fordærvet.

Den stakkels Sophie blev mere og mere ulykkelig. Henad Mørkningen sagde Moderen, at de skulde bringe deres Præsenter, saa vilde hun pakke dem i en Kurb, tilligemed Noget, hun selv sendte.

Sophie gik rystende ud; som om hun vilde hente Kopperne. Hun kom igjennem sin Faders Stue; der var Ingen, men paa Bordet laae en heel Mængde Penge. Hun fik en pludselig Tanke — den var ond. Hun greb en Daler, listede sig ned ad Trappen, ind i Sidehuset, hvor der var en Porcellainsboutik, og kjøbte der et Par Kopper, Magen til dem, hun havde faaet af sin Fader. Dem bragte hun Moderen, og Ingen mærkede hvad der var skeet. Hun rystede vel, og

kunde ikke sove længe efter, at hun var kommen i Seng; men næste Morgen var det, som om hun havde glemt det Hele, og hun gik meget fornøiet til Tanten.

Børnene morede sig herligt. — Da de kom hjem, traf de begge Forældrene i Dagligstuen. „Naa, hvad sagde Tante til Forærringerne?“ spurgte Faderen. De svarede, at hun havde været meget fornøiet. „Hvad sagde hun til Kopperne?“ spurgte han videre. Sophie blev rød, men svarede dog stammende, at hun fandt dem smukke. „Hvad er da dette her?“ sagde han og tog den itubrukne Kop frem, som Moderen havde fundet i Skabet. Sophie var nær ved at styrte om. „Hvor fik Du Kopper fra?“ spurgte han strengt. Sophie hulkede, stammede og maatte endelig frem med, at hun havde taget Pengene. Hendes Fader sagde ikke et Ord; han tog hende ved Armen og førte hende ud af Stuen, mens hun ynkelig bad for sig, og kort efter hørte Søstrene hende skrig og jamre sig. „Gud skee Lov, at vi ikke er saadan“, sagde Jette grædende; Hanne rystede, saa hun næppe kunde staa. Hun hulkede, at Sophie havde været saa underlig iastes, at hun vilde talt med hende. Hun forstod, at hun vilde betroet hende sin Nød, men at hun selv havde stødt

hende bort og at hun saa tog Pengene. Havde hun, den ældre Søster, været god og kjærlig, saa var det ikke skeet. Hun kunde have forhindret det og lod det skee — det var jo ligesom hun selv havde gjort det. Sophies Skrig gik hende igjennem Hjertet.

Først ved Thetid kom Sophie ud af Faderens Stue, ganske bleg og forgrædt. Hun fik sin Aftensmad hen i en Krog og maatte ikke komme til de andre Børn. Hanne kunde hverken spise eller drikke; hvergang hun saa til Sophie maatte hun græde. Jette tørrede ogsaa sine Dine.

I to Dage kom Sophie ikke sammen med de andre Børn uden ved Maaltiderne og da maatte hun staae taus i Krogen. Det var den tredie Aften; Hanne vidste, at Sophies Seng var flyttet fra Pulterkammeret ind paa sin Plads; hun vidste at Sophie nu vilde faae Lov til at være hos de Andre, men hun var saa bange for at høre hvad der endnu kunde blive sagt til hende. Hun listede sig ud af Stuen, saa snart hun kunde. For at komme til Børnekammeret maatte hun over Trappen; det var mørkt, men Maanen skinnede ind. Hun havde været saa ulykkelig i disse Dage; hun havde ret følt, hvor haard hun altid havde været mod Sophie, og saa hørte hun endda

hvordan hendes Moder roste hendes gode Hjerter, at hun tog sig Søsterens Synd saa nær; men det var sin egen Synd, hun sørgede over. Hun satte sig i Vindueskarmen og saa ud. Maanen skinnede saa klart og fredeligt hen over Tagene, selv den ringeste Steen blev smuk i dens Lys. Hun saa op til den og tænkte: „Naar jeg var saaledes!“ Hun følte ret en inderlig Trang til at være god.

Sophie kom skjælvende tilbage imellem sine Sødestre. Jette var venlig imod hende; Hanne turde næppe. Hun ligesom syntes, hun skulde bede hende om Forladelse og ikke engang havde Ret dertil. Hun forærede hende sit smukkeste Duffetoi; Sophie græd, men var dog lidt trøstet.

Dagen efter var Hanne og Sophie alene i Dagligstuen. Sophie var fornøiet over Hannes Venlighed, og i Vildskab stødte hun Lampen, som stod paa Consolen, saaledes mod Speilet, at Begge klingrende sprang i Stykker. Sophie blev staaende som en Støtte. Hendes Moder kom ind fra Kjøkkenet, fulgt af begge Pigerne. „Hvem har gjort det?“ raabte hun hæftig, da hun saa Skaden. „Jeg“, svarede Hanne, og i det Samme slog hendes Moder hende haardt paa Øret.

Hanne var aldrig bleven slaaet før. Det blev næsten sort for hendes Dine. Hun satte sig paa Forhøiningen; hun hørte ikke hvorledes hendes Moder skjændte, thi det var, som om hundrede Klokker ringede. Vigerne tørrede Lampeolien op og bar Skaarene ud; hendes Moder gik ogsaa. Hun mærkede det ikke. Da hun ret kom til sig selv, sad Sophie hos hende og græd. Hanne lagde sit Hoved paa hendes Skulder; hun syntes det var ligesom forrige Aften. Hendes Kind brændte og hendes Taarer brændte; dog syntes hun det var stille, som naar Maanen skinner og der var Glæde i hendes inderste Hjerter.

Hendes Moder, som elskede hende meget høit, blev snart god igjen. Hverken hun eller Faderen, eller Jette fik at vide, hvorledes det var gaaet til med Lampen. Men fra den Dag af var der stor Kjerlighed mellem Hanne og Sophie, og derfor mellem alle tre Søstre, thi Jette havde meest taget ondt Exempel af Hanne; og Sophie forbedrede sig mærkværdigt. Alle saae det, men vidste ikke hvoraf det kom. Hendes Forældre meente, den strenge Straf havde hjulpet; hun selv troede, Hannes Kjerlighed havde hjulpet; kun Hanne forstod, at hun ikke nu ved sin

Kjærlighed gjorde Søsteren god, men at hun før ved sin Ukjærlighed havde gjort hende ond; og hun glemte aldrig, hvor megen Gjengæld hun derfor skyldte hende.

Pleiesøstrene.

Den lille Amalies Fader var død og hun var, tilligemed sin Moder, hos sin Onkel, en riig Mand; men hendes Moder var svagelig og efter nogle Aars Forløb døde hun. Amalie sørgede meget, og Alle i Huset vare bedrøvede for den gode Frue. Der var ret saa stille og tomt.

Da kom Onkelen en Dag og sagde til Amalie, at nu skulde hun være glad, thi nu fik hun en anden Moder og en Søster. Han vilde give sig med en Enke, som havde en lille Pige paa Amalies Alder. Det skeete snart. Den nye Tante kom og den lille Cousine. Alt blev muntert, kun ikke Amalie; hun fik ingen Moder og ingen Søster.

Tanten holdt af sin Mand, som gav hende hvad hun behøvede, af den lille Pige som var hendes Egen,

og af fine og fornemme Folk, som besøgte hende og som hun besøgte igjen. Dem beværte hun og sparede Intet; hun var venlig imod dem og gav dem Foræringer, og de gjorde Gjengjæld. Men dem, som ikke kunde gjøre Gjengjæld, brød hun sig ikke om, og Amalie kunde hun slet ikke lide. Lotte, det var hendes egen Datter, forkjælede og søiede hun bestandigt, mens hun var haard mod Amalie; og Lotte troede det var deiligt, naar hun var ligesom sin Moder. Men hun blev værre. Hun drillede og plagede Amalie, saa den stakkels Pige tidt knap vidste, hvor hun turde være i Huset. Og Tanten klagede saa ofte over hende, at hendes Onkel tilsidst troede, hun reent maatte have forandret sig. Kun Tjenestefolkene holdt meget af hende og det gjorde dem tidt ondt, naar hun listede sig ind i Pigekammeret og sad og saae paa en lille Kapsel med hendes Moders Haar, som hun altid bar paa Brystet.

Amalie blev syg. „Na hvad“, sagde Tanten, „det er kun en Smule Forkjølelse.“ Men det blev værre og de maatte hente Lægen. Det hjalp ikke; hun blev sygere og sygere. Tanten saae sjældent til hende; havde Pigerne ikke passet hende af sig selv, saa havde hun ligget ganske forladt. Lotte brød sig

ikke om hende. En Dag sagde Lægen, at det var meget slet; han skrev en Recept og lovede at komme igjen om Aftenen. Lotte gif lidt efter ud for at hente Noget i Kjøkkenet; Døren stod paaklem og hun standsede et Dieblif for at lytte, da hørte hun Pigerne tale. „Ja“, sagde Maren, Koffepigen, „saadan gaaer det. Hun døer nok inat, stakkels Barn!“ „Na Herregud“, sagde en gammel fattig Kone, som sad derude; „det søde Barn! Hun var god mod Fattigfolk; hun gav mig alle de Skillinger, hun kunde spare sammen; og mildt saae hun altid til mig. Den anden Lille skjældte mig ud sidst jeg var her.“ „Lotte?“ sagde Maren; „ja, hun er nu ikke anderledes. Gud give det var hende, som var syg; jeg skulde saamæn ikke græde for hende.“ „Nei, jeg ikke heller“, sagde Konen. I det Samme kom Tjeneren fra Apotheket. „Naa, der er Mixturen“, sagde Maren; „gid den nu maatte hjælpe.“ „Ik“, svarede Stuepigen, „det er næsten Synd at ønske. Naar jeg tænker paa hvor ondt hun har det, siden vi fik den nye Frue, synes jeg ordenlig det var godt, om hun kunde døe og gaae hjem til sin Moder.“ „Ja saamæn“, sagde Konen. „Det var bedst for hende, lille Stakkel! men jeg kan dog ikke lade være at bede til, at hun maa leve.“ —

Lotte listede sig bort. Hun tænkte først nu paa at hun i to Dage ikke havde seet til Amalie. Hun vilde gaae derind; men som hun tog i Laasen, faldt det hende med Gæt paa Sindet, hvor ond hun tidt havde været mod hende. Hun havde aldrig tænkt derover, men nu faldt tusinde Ting hende ind og hun tænkte bestandig paa de Ord: „Det var hende bedst, om hun døde og gik til sin Moder.“ Endelig sneg hun sig skjælvende ind til Sengen. Amalie laae med lukkede Dine og var saa kridhvid, at Lotte blev ganske angst; hun troede, hun alt var død. Men i det Samme slog Amalie sine Dine op og saa hende. „Er det Dig, søde Lotte?“ sagde hun og rakte sin lille magre Haand ud. Lotte kastede sig ned ved Sengen og kyssede den. „Du maa ikke døe!“ raabte hun; „jeg skal være saa god imod Dig.“ Amalie klappede hende paa Kinden og smilede, men Lotte skjulte sit Hoved i Puderne og græd. Pigen kom og gav Amalie Mixtur og bad Lotte gaae, fordi hun nu skulde sove; men Lotte satte sig paa en Skammel ved Sengen og holdt Amalies Haand til hun sov ind, og længe efter. Da kom hendes Moder selv for at hente hende.

Dagen efter var det lidt bedre med Amalie og ganske langsomt kom hun sig. Lotte var hos hende

det Meste af Dagen og passede hende godt. Først syntes Tanten ikke ret om det, men snart vænnede hun sig dertil. Hun saae, at Lotte tog sig det nær, naar hun var haard imod den Syge, og saa søiede hun hende her, som altid. Da Amalie atter var rask, var Alting forandret om hende. Om Lotte ogsaa blev hæftig imellem, gif det snart over, og naar de i Mørkningen sad sammen i en Krog, tog Amalie hende tidt om Halsen og hvisttede: „Du er dog min egen Søster.“

Det var alt Vinter og Julen kom. Juleaften var der stor Stads; hele Salen var fuld af Fremmede. Da kom Lotte ganske undseelig ud i Kjøkkenet med en Foræring til hver af Pigerne og et deiligt varmt Tørklæde til den gamle Kone, som af Onkelen havde faaet Lov at komme alle Festdage. „Det har jeg ogsaa sparet sammen af mine Penge“, sagde Lotte til den gamle Kone; „og“, tilføiede hun hvistende, „nu vil Du nok bede for mig med, naar jeg bliver syg.“

Julen.

Helene var rige Forældres eneste Barn. De elskede hende inderlig og gjorde Alt for at glæde hende; hun elskede dem igjen og var saa lykkelig, at hun altid længtes efter Noget at dele med. Af alle Aarets Fester holdt hun derfor meest af Julen, thi da blev hendes smaa Veninder indbudte og fik mange smukke Foræringer. Blandt alle de glade Ansigter var hun saa lykkelig.

Det var igjen Juleaften og der var et stort, stort Juletræ, baade for Store og Smaa. Hele Salen gjenlød af Jubel, og Helene havde faaet saa mange deilige Ting, at hun næppe kunde tælle dem. Hun var saa glad, men fandt det for varmt og fik Lyst til at gaae et Dieblis ind i den anden Stue. Som hun der stod og saae ud af Vinduet, hvor

Stjernerne funkede i den klare Frostluft, over et lille Huus i Baggaarden, blev hun ganske alvorlig. Hun tænkte paa den fattige Skoflitter, som boede der i et eneste Værelse, med sin Kone og en lille Pige, som var i Alder med hende. „Stakkels Sanne!“ tænkte hun, „i Sommer maatte hun altid blive i Gaarden, naar jeg gik i Haven, og nu sidder hun saa fattig og har slet ingen Juul, mens jeg er saa lykkelig. Hun løb hurtigt ind, pakkede hemmelig en heel Deel af sine smukke nye Ting sammen, fik sin Moder kaldt ud og bad hende, om hun maatte bringe det over til Skomagerens Sanne. Moderen tillod det gjerne, kun vilde hun lade Tjeneren bringe det over; men da Helene saa meget bad om at maatte gaae selv, fik hun ogsaa Lov. Hun fik Jacob, Tjeneren, med sig, og med Hjertet bankende af Glæde skyndte hun sig afsted. Udenfor Døren standsede hun et Dieblit, thi hun var ganske forpustet. De sang saa smukt derinde. Med eet faldt det hende ind, at det kanske var de fattige Folk imod at Jacob skulde see hvad hun bragte dem. Hun bad ham derfor gaae; Skomageren kunde følge hende tilbage. Hun bankede paa og blev luffet ind; Jacob satte Kurven og gik.

Paa Bordet stod to Lys. Folkene, ligesom

Stuen, vare saa pæne og saa fattige at see til. Forældrene toge venligt imod hende; Sanne med inderlig Glæde. Ved Døren sad en gammel Kone og dreiede sin Snustobaksdaase mellem Hænderne.

Helene vidste ikke hvordan, men hun var ganske undseelig. Endelig sagde hun: „De sang saa smukt, da jeg kom; vil de ikke begynde igjen?“ „Åt Gud, lille Frøken!“ sagde Konen, „det vilde kun opholde Dem fra al den Herlighedovre hos Dem selv.“ „Snak, Mutter!“ faldt Manden hende ibrig i Talen; „skammer Du Dig ikke, at komme med høflig Snak en Juleaften? See, lille Frøken!“ blev han ved, „vi sidde her og holde Juul og takke Gud i Fred og Lykke. Har de lyst til at blive lidt hos os, skal De være velkommen. Megen Herlighed kommer De fra, men en christelig Julepsalme skal man ikke skamme sig ved. Naa, Mutter!“ sagde han til Konen, som saae ganske forknøyt ud, „lad det nu være godt. Jeg veed nok, det var en Feiltagelse.“ Han begyndte: „Et Barn er født i Bethlehem“, og de Andre stemmede i med. Helene kjendte ikke Sangen, men Omkvædet lærte hun snart og sang det med, først svagt, saa med inderlig Glæde, thi det lød saa smukt. Da Sangen var ude, kyskede Skomageren hende i sin Glæde paa

Kinden og raabte: „Det kan jeg lide! De er en vel-
 signet lille Frøken!“ Han tog nu en Bog og læste
 op om den første Julenat og om Christi Fødsel. Helene
 havde vel hørt lidt herom hos sin Lærerinde, men som
 hun hørte det nu, var det saa nyt, og da Mesteren
 lukkede Bogen og med saa Ord takkede Gud for den
 store Naade, han havde vilst Menneffene, blev hun
 ganske bevæget. Hun trykkede sig fast til Sanne og
 hviskede: „Det havde jeg aldrig troet, at man kunde
 have rigtig Jul uden Stads.“ — „Uden Stads?“
 sagde Skomageren; „seer den lille Frøken da ikke, at
 vi har to Lys paa Bordet? Julefage fik vi til Theen;
 og hvad mener De, vi mere skal have? Risengrød, og
 det med Kaneel paa.“ Den gamle Kone ved Ovnen,
 smadskede med Tungen af Fornøielse. „Hvem er
 det?“ spurgte Helene. „Na“, sagde Sannes Moder,
 „det er en god gammel Kone, som ingen videre Slægt
 har; saa bad vi hende herind, at hun kunde have en
 god Juleaften og spise Grød med os.“ „Ja, og et
 godt Tørklæde har jeg faaet!“ raabte Konen, „og en
 Daase med Snuus. See bare! Tag kun en Priis,
 lille Jomfru!“ — Hun rakte den aabne Daase til
 Helene, men trak den dog strax tilbage, da hun var
 bange, at hun skulde tage for meget. „Hun gaaer lidt i

Barndom, stakkels Skind!" hvidskede Skomagerkone, „men hun føler sig dog saa fornøiet i aften. I det Samme bankede Jacob paa; han var sendt efter Helene. Nu faldt først hendes Foræringer hende ind, men hun vidste ikke, hvordan hun skulde komme frem med dem. Hun stod og pillede ved Kurven, begyndte stammende at tale derom, og taug med blussende Kinder. „Hvad“, sagde Mesteren; „Gaver til Sanne?“ Han tog Kurven og løstede Servietten af. „Men dog ikke Alt det?“ „Jo“, sagde Helene; „jeg havde saa meget — jeg vilde saa gjerne — jeg —.“ „Det var smukt af Dem“, sagde han. „Naa, Sanne! takker Du ikke Frøkenen?“ Sanne faldt hende om Halsen, og skyndte sig saa, skjælvende af Glæde, at pakke alle de smukke Ting ud. Helene var nu igjen lykkelig og hjalp hende ivrig. Skomagerkone slog Hænderne sammen af Henrykkelse, og hendes Mand saae meget fornøiet paa det Hele. Selv den gamle Kone kom et Dieblisk rokkende hen, men satte sig strax i sin Krog, og glemte Alt over sin Tobaksdaase.

Jacob maatte minde Helene flere Gange, inden han fik hende med. „Men jeg kommer snart igjen“, raabte hun endnu tilbage fra Gaarden, mens hele

Familien stod i Døren og raabte: „Godnat, lille Frø-
ken! Og Tak!“

Den øvrige Aften hengik i Lystighed og Glæde. Helene kom først seent tilfængs, og laae dog længe vaagen. Endelig faldt hun i Søvn, men da drømte hun ganske forunderligt. Hun drømte, at hun var en lille Spurv, og fløi om under den klareste, blaae Himmel. I et fattigt Huus saae hun et aabent Vindue. Hun fløi hen, satte sig i Rarmen og saae ind. Derinde sad en ung, simpelt klædt Pige og syede; hun saae saa stille og from ud. Hun lagde sit Arbeide fra sig og foldede sine Hænder i Skjødets. Da traadte pludselig en stor, straalende Engel hen for hende, og hilsede hende med en vidunderlig Hilsen. Den lille Fugl i Vinduet, skjælvede ved det himmelske Syn, men den unge Qvinde lyttede ydmygt og svarede stille. Og hun bøiede sit Hoved og sagde: „See, jeg er Herrens Tjenerinde.“ Himlen aabnedes over hende og dens Lys omstraalede hende. Den lille Fugl lukkede sine blændede Øine, og Drømmebilledet svandt.

Helene sov en Stund rolig. Da drømte hun igjen. Hun syntes, hun var et lille Lam og gik paa en stor Mark, mellem andre Lam og Faar og Hyrder for at passe dem. Det var Nat, og Himlen bredte

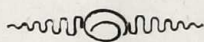
sig saa stjerneklar over Jorden. Hyrderne talede sammen om en vidunderlig Stjerne, de aldrig før havde seet paa Himlen. Da stod med eet, en lysstraalende Engel iblandt dem, og sagde: „Eder er idag en Frelser født.“ Hyrderne flokkedes sammen, og det lille Lam trykkede sig fast til dem. Engelen talede flere Ord. Da lyste hele Himlen, og Stjernerne skjultes af en Hærskare af straalende Engle. Den vidunderligste Sang lød: „Være være Gud i det Høie! Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed!“ — Synet svandt og Hyrderne kastede deres Dverklæder, for at kunne gaa hurtigere; saa ilede de bort ad den Kant, hvor den nye Stjerne skinnede; men det lille Lam fulgte.

De kom til en By, de kom til en fattig Stald. Der gik de ind. Og see! I Stalden sad den Kvinde, den lille Spurv havde seet; foran hende, i en Krybbe, laae et lille Barn. Det laae paa Straa, svøbt i noget af Moderens iturevne Klæder; men det var saa deiligt, og da det vendte sine Bine mod Hyrderne, sank de paa Knæ og tilbade det. Det lille Lam vilde ogsaa gjerne tilbede, men det vidste ikke hvorledes det skulde bære sig ad. Da tog en af Hyrderne og lagde dets Poter sammen,

og de bleve til Hænder. Hyrden, blev den fattige Skomager; og Helene syntes, hun knælede med Sanne for det deilige Barn og sang:

Guds Engle da os lære brat
at synge, som de sang i Nat:
Haleluja! Haleluja!

Og hun følte en usigelig Fryd i sit Hjerte. — Saaledes drømte Helene Julenat. Men fra den Tid blev en underlig Længsel tilbage hos hende, saa hun ofte, naar hun hørte Kirkeklokkerne, syntes, de kaldte hende. Hun havde da ingen No, før hun fik Lov til at gaae i Kirke, tidt med en af Pigerne. Det var, som hun der endnu hørte en Gjenlyd af Himlens Sang. Naar hun kom hjem, var hun altid saa glad. Ofte gif hun da ind til den gode Mester i Baghuset, eller hun fik Sanne over til sig, Naar Sanne saa havde seet alle hendes Herligheder, og de havde leget sig trætte, satte de dem gjerne over i Pulterkammeret, paa en gammel Dragliste, og sang en af de smukke Psalmer, som Helene vel havde i sin Bog, men hvortil, hun først lærte Melodien af Sanne.

Det tosfede Barn.

Der var engang en lille Pige, som havde gode Forældre og var saa lykkelig hos dem. Da blev hendes Moder syg; den lille Pige var bedrøvet, men hun tænkte: Det bliver nok godt igjen. — En Nat, som hun sov trygt, blev hun skræmmet op af en frygtelig Alarm; hun vaagnede som i et Ildhav. Huset stod i Lue; en Pige reddede hende, men hendes Fader og syge Moder brændte inde.

Den lille Pige kom nu til Fremmede, men af Skrækken var hun bleven meget syg. Da hun endelig kom sig, syntes hun altid, hun skulde lede om sin Fader og Moder, og det varede længe, inden hun ret forstod, at hun havde mistet dem. Saa blev hun stille, sad i en Krog og saae hen for sig, medens de andre Børn legede. Hun kunde ikke lege med

dem, men engang, da hun gik nede i Gaarden, saa hun Noget glimre for sin Fod; det var det deiligste Guldbaand. Hun tog det op; uden at tænke Noget ved det, tog hun nogle tørre Qviste der laae, og bandt dem sammen med Guldbaandet; strax blev de til friske Blomster og dannede den yndigste Krands. Hun prøvede igjen og bandt flere Krands — og havde dog ingen Blomster at binde af.

Dette morede hende nu ret; naar hun var alene, listede hun sig hen i en Krog og bandt Krands. Pinde og Halmstraae, hvad hun saa tog, Alting blev godt, naar Guldbaaudet kom om. Men en Dag kom en anden lille Pige hen og saa det. „Hvad gjør Du der?“ spurgte hun. Den lille Pige viste hende sin Krands og spurgte, om den ikke var smuk. „Krands?“ sagde den Anden, „det er jo kun Pinde, bundet sammen med et Halmstraa.“

Den lille Pige blev saa underlig. „Jeg synes dog, det er Blomster“, sagde hun. „Ja, det troer jeg nok“, svarede den Anden; „det er, fordi Du er taabelig. Veed Du ikke det?“

Den lille Pige saa paa sine Skatte; nu syntes hun ogsaa at det var Pinde og Halmstraae. Og dog kunde hun ikke kaste Halmstraaet bort. Hun tænkte:

„Jeg har jo slet ikke Andet at more mig med.“ Men da hun var ene, og bedrøvet tog det frem igjen, var det atter Guldbaandet, hun kunde binde Krandsen med, skjøndt det alt var Vinter, uden Grønt og Blomster.

Den lille Pige var virkelig af Skræk og Sorg bleven underlig i Hovedet, men hun vidste det ikke selv, og de Andre havde ikke endnu sagt hende det. Men fra den Dag hørte hun ofte, at hun ikke var rigtig klog. Da blev hun endnu mere fremmed imellem dem og ret ulykkelig; thi naar de spottede hendes Krands, syntes hun selv, det var Pinde, og naar hun saa sad i Stilhed og saae paa dem, bleve de dog til Blomster. Da tænkte hun tidt: „Naar jeg kun vidste det! Naar kun Nogen kunde sige mig det! Men de forstaaer dem ikke paa Blomster.“

Det faldt hende ind, at hun havde hørt om en Blomsterelsker, som boede der i Byen og som var klogere end alle Andre. Hun tænkte saa længe derpaa, at hun fik Mod, og en Dag, henimod Aften, listede hun sig hen i hans Huus. Det var ved Juletid; hun sad længe paa Trappen og kunde høre, hvor de havde travlt derinde. Endelig bankede hun paa og Manden sukkede selv op. Den lille Pige rakte

sin Krands frem og begyndte, ganske forvirret, at spørge, hvad han syntes om den. „Hvad Snal?“ svarede han og saae ikke til den. Hun skjød hende varlig tilside og lukkede Døren. Hun listede sig ned ad Trappen og gik hjem.

Der gjenslød Alt af Glæde, thi Juletræet var just tændt. Men hun sneg sig ind i Børnekammeret og sad der ved et Kjøkkenlys og tog sin Krands frem, som hun forsigtig havde gjemt i Forklædet. Hun var saa bedrøvet og kyskede den og tænkte: „Hvorfor er jeg dog ikke som andre Børn? Alt, hvad jeg gjør, er underligt og Ingen vil see til det.“

I det Samme faldt noget paa Gulvet; det var en lang, tynd Grangreen, og hun syntes nu, den fremmede Mand havde kastet den til hende. Hun tog og bøiede den sammen, og hun syntes den blev den deiligste Krands; det var, som om Stjerner blinkede i den, og naar hun lagde sin egen ved den, blev denne dobbelt saa smuk som før og af Evighedsblomster. Hun gjemte den og glædede sig saa inderlig ved den. Men hendes stakkels, tøssede Hoved, kunde ikke holde nogen Tanke fast; snart syntes hun, det var en straalende Krands, snart en gammel bøiet Grangreen, som Maalene faldt af.

Hun blev saa forvildet og saa ængstelig, og vidste nu slet Ingen mere at henvende sig til. Alle vare gode imod hende, men hun følte sig saa fremmed. Hun længtes efter sine Forældre og det var, ligesom hun længtes efter sig selv. En Eftermiddag, det var mod Nytaarsaften, tog hun sit Tøi paa og sneg sig ud af Huset. Hun gik længe om og satte sig tilsidst træt paa en Trappe, udenfor et Huus. Nogle Børn, hun kjendte lidt til, gik forbi og Een sagde: „See, der sidder den lille tosfede Pige.“ „Ja“, svarede den Børne, som fulgte dem, „tak Gud, at Du ikke er som hun.“

Den lille tosfede Pige bøiede sit Hoved og hun tænkte: „Jeg vil ogsaa takke Gud; han forstaaer mig nok.“ Der var en Kirke i Nærheden; hun gik derhen og satte sig i Fordybningen af den store Dør, og bad saa godt hun kunde. Det var meget koldt og hun trykkede sig fast i et Hjørne og sov ind. Da var det hende, som om Himlen aabnedes for hende, og en usigelig Fred og Glæde strømmede ned og hævede hende op med, saa hun aldrig mere kunde sørge.

Genimod Midnat kom en Kirkebetjent med en Lygte, fulgt af en Flok Musikanter, som skulde blæse Nytaar ind, oppe i Taarnet. Da sad den lille Pige

der i Dørfrogen med Hovedet støttet til Muren og de foldede Hænder i Skjødets. Men al hendes Sorg var endt; hun var ikke taabelig blandt andre Børn paa Jorden, hun var salig i Himlen hos Gud.

De andre Børn græd, da Folk kom hjem med den lille ihjelfrosne Piges Liig. De sagde ikke mere: „Hun er tosset;“ de sagde: „Hun var saa god.“ — Men hun havde glemt Alting fra Jorden, kun ikke sine Forældre, som hun fandt hos Gud.

